

Hát mégis elégia, egy elégia háta

(Az *Elképzelt életrajzaim sorozatból*)

A régi humorra halmozott régi humor
építkező töppedése.

Mert a töppedés
mikroorganizmusait a valóság adja,
jelentsen bármit is.

A vonat lassan indul a kezeletlen
nyárba: behajtani tilos akármely állomásra,
vagy ha mégis, hát légy túl
rajta gyorsan, futólag,
bár az epikus szerelvény ötödik daktilusa (a tiszta!)
szabadulni akar a folyamatból.

Ne utazz tovább új és új útikönyvben!
Jön az éjszaka, és csak azt látod meg,
amit enged: egy-egy jelzőt a német
lány farán, mellén, karján.

Vagy a tetovált fiú bicepszén,
a mellizom trikoemelő pajzsköldökén. (Basszus!)
Nekik is van, volt, lesz apjuk, anyjuk, kedvesük,
akik helyett élnek, sőt, polaroid képekre
szánt valóságuk, melyet újraélnek,
és nekik is vagy te,
akiről nem tudnak semmit,
ahogy erről a versről se,
mely most leírta őket a Berlin–Pestín.

Tudtam, hogy meg fogsz halni,
a kastélykert ablaka mögött.
Akartam is eléggé.

Mégis megijesztett a haldoklásod,
ahogy a gyógyszereket elnyelte a lefolyó,
két órát bögttem a kormányra dőlve.
És ezt bármikor meg tudom ismételni.

Mint a megejtett lány, aki agyal,
megtartsa-e, hagyja-e beérni a magot,
s elátkozza életében a legszebb pillanatot,
talán csak a rák burjánzása lesz szebb,
amikor majd leszopja róla
gyerekszáj nem szívta emlejét,

olyan bizonytalan volt ez a kert. Nem tudta
részánni magát a halál évszakára,
túl nosztalgikusan gondolt a nyárra,
mintha nyáron nem lehetne meghalni.

Nyáron nem lehet meghalni!
Túl sok benne a szín, a színlelés, a meleg.
A kétértelműség: kerékpáron gurultok
a nudista strand felé, levetkőztök, a lányokról
beszéltek, de meztelenségeteknek csak egymáshoz
mérve van értelme.

Ötödször kapcsolják ki-be a légkondit.
Ötödször kapcsolom ki-be a hexametert.

Hát, jelentem, ebben a világban a húsevő érzelmek helye
még mindig
a pokróccal lefojtott jázminok fölött van.
S ha a szépség véget ér (fönn is, lenn is)
új testeket állít hadrendbe a jázmingyökér,
ebben odaát is bízatsz.

„A peronon gerle, örvös galamb, veréb, kutya:
ahány betű, mindegyikben annyi tetű.
Ez egyöntetű.”
Baszd meg. (Ne bőgess.)

Nézd, itt látlak megint a vonaton,
vergődő, verdeső pillangót őrzöl a szádban,
nem vagy olyan szemérmes, hogy lenyeld,
röptetni sajnálsz.
A nők megszokták szótlanságod.
Én tudtam, hogy fecsegő vagy.

„Hegedű és brácsa, van esély:
az A, a D és a G közös!”
„Csak engem egy kvinttel mélyebbre hangoltak!”
„Egy kvinttel!”
„De az E szike-éles fényességéhez képest
milyen fanyar a fa, föld, csersav utóíze a mélységes C-ben,
miféle léttér nekünk egy Schumann-zongoraötös lassú
tétéle?” Lecsúsztunk az impresszionizmusról,
romantikáról: mi már Ligetiben lakunk,
vagyis vagyunk hajléktalanok.
Na, persze, lehet, hogy ott fönn,
ahol minden csupa antifóna, himnusz, rezponzórium,

a szekvenciák tömött pár-fellegei cukorvattásodnak,
és pufók angyalok majszolják a szálazó csomókat,
na, persze, lehet, ott fönn
van olyan zene is, melyben nincs ennyi karambol.

A motorról nem is beszéltem,
a bőr szagáról, a folytonos feszülésről,
a kapaszkodásról, a motor bömböléséről,
mely ellensúlyozta a belőlünk áradó zenét,
és amivel a falnak rohantál,
mögötted nem én ültem, mögötted egy másik fiú ült,
talán most, e verset olvasva elismered,
igaztalan, atonális, istentelen
hogy nem én halhattam meg akkor veled.

„Tisztelt Wagner-hívő nyanyák-taták! Most
egyperces néma felállás búcsúzunk el azoktól, akik a jövő évi
Wagner-maratonon már nem
lehetnek közöttünk!”
Ne röhögtes.

Megbocsátok. Nem gyűlöllek tovább,
az engesztelődés minimum húsz éve megedzett:
az új élet vattacukra, himnusza, szálazó szekvenciája,
egész jó dramaturgiájú partitúrája.

„És az az orgonapont! Micsoda kitartott orgonapont!
Ahogy Velence kövein száz kínai
turista egyszerre húzza görgőkre szerelt bőröndjét!”

És most mi van?
Mi van most? Ott? Velencében? A bőröndben?
Hol a város, van-e égi képe?
És van-e nyoma, hogy ott vagyunk, fél négykor,
egy pékség fölött, orgonasípok sora a város,
karnevál van,
mely Brittenel és Mannal határos.
Tanuld meg fiú,
hogy maszkod ne legyen, olyan itt nincsen.
Csinálj akármit,
az égre fölfeszített közepes Tintoretto-képről
kukkol
a fajtánkat gyűlölő isten.